

eller begge Parter ønskede at fremkomme med yderligere skriftlig Meddelelse til Modparten, kunde Skriftvekslingen ikke sluttes i det omhandlede Møde, men der blev — naturligvis efter at Parterne vare hørte — bestemt en Tid, inden hvilken de yderligere gensidige skriftlige Meddelelser skulde gøres, og tillige berammedes da den mundtlige Forhandling til en passende Tid derefter. Ved Fastsættelse heraf maatte bl. a. Hensyn tages til, at Sagsøgeren 3 Dage og Sagsøgte Dagen inden den mundtlige Forhandling skulde meddele Modparten sin Sagsfremstilling.

Disse Sagsfremstillinger, der vare noget fra Klageskrift, Forsvarsskrift, Replik og Duplik forskelligt, og hvis særlige Øjemed var at tjene som Grundlag for den mundtlige Forhandling, ansaas som nødvendige under Hensyn til den stærke Koncentration, som Umiddelbarhedsprincippet kræver.

I det til den mundtlige Forhandling bestemte Møde, i hvilket mulige Formaitetsindsigelser først skulde bringes til Afgørelse, skulde Parterne til Retten aflevere deres Sagsfremstillinger (af hvilke dog kun selve Paastanden skulde oplæses), fremlægge de Dokumenter, ved hvilke de vilde understøtte deres Paastande, og give en mundtlig Fremstilling af Sagens Sammenhæng under Paaberaabelse af de fremlagte Dokumenter og af de juridiske Betragtninger, der efter deres Formening vilde være af Betydning. Hver Part havde Ret til at faa Ordet to Gange, men i øvrigt var Forhandlingens Grænse undergivet Retsformandens Afgørelse.

Derefter optog Retten Sagen enten til Domsafsiggelse eller — hvis der tiltrængtes andet Bevis end de Dokumenter og andre til Oplysning tjenende Genstande, der vare fremlagte, — til Afsiggelse af Beviskendelse. Denne sidste skulde navnlig gaa ud paa at afgøre, hvad der skulde bevises, men ikke, hvem Bevisbyrden paalaa. Den var i selve sit Resultat — men ikke i de i den mulig indeholdte Forudsætninger angaaende Retsforholdets Beskaffenhed i øvrigt — bindende for Retten og først appellabel i Forbindelse med selve den endelige Dom i Sagen.

At det mulig fra første Færd var givet, at det vilde blive nødvendigt at føre Bevis ved Vidner, Syns- eller Skønsmænd eller Afhøring af Parterne personlig, forandrede intet i den angivne Fremgangsmaade.

Samtidig med Beviskendelsens Afsiggelse berammedes et nyt Møde. Inden

dette skulde Parterne have givet hinanden Meddelelse om, hvilke Beviser de hver især, under Hensyn til den afsagte Kendelse, tænkte at benytte, og hvad de ved disse vilde godtgøre, og i dette Møde skulde de efter den saaledes erhvervede Kundskab om Modpartens Hensigter endelig angive, hvilke Beviser de ønskede at fremføre til Oplysning om de Dele af det omtvistede Faktum, som enhver især af dem ansaa sig for pligtig at bevise eller dog for en Sikkerheds Skyld ansaa det for klogest at bevise, saavel som hvilke Modbeviser de agtede at fremkomme med. I nævnte Retsmøde traf dernæst Retten alle de til Bevisførelsens Forberedelse fornødne Bestemmelser, og samtidig fastsattes en Tid til Bevisforhandlingen og den i Forbindelse hermed staaende mundtlige Slutningsforhandling. Naar denne saa havde fundet Sted, skulde Sagen paa ny optages og endelig Dom derefter afsiges.

Naar man nu, som oven for antydet, i nærværende Udkast har ladet de særlige „Sagsfremstillinger“ bortfalde, er dette sket ud fra følgende Betragtning: Det bør fra alle Sider tilstræbes, at Skriftvekslingen bliver saa simpel, kort og klar som blot paa nogen Maade muligt. I mange Sager vil den kunne indskrænkes til Stævning og Forsvarsskrift paa nogle faa Linier hver. At der i saadanne Tilfælde ikke er Trang til særlige Sagsfremstillinger, er klart og ogsaa anerkendt af det tidligere Forslag. Hvad derimod angaar de Tilfælde, hvor Skriftforberedelsen er mere vidtløftig eller kompliceret, da vilde det vel være til Lettelse under den mundtlige Forhandling, om der kunde tilvejebringes en enkelt, af begge Parter godkendt Fremstilling af Sagen med samtlige dens Divergenspunkter; men herpaa kan der ikke gøres Regning. Hvad der er Tale om, er da ogsaa kun Tilvejebringelsen af en Sagsfremstilling fra hver Side, og da nu disse to Fremstillinger kunne være ganske uensartede i Form og Ordning af Stoffet, og da de endvidere let kunne fremkalde i og for sig ørkesløse Forhandlinger om, hvor vidt der i Sagsfremstillingerne maatte være indeholdt noget, hvorpaa Modparten ikke gennem den forudgaaende Skriftveksling er blevet behørig forberedt (jfr. det tidligere Forslags § 167), maa man anse det for heldigere at simplificere Proceduren ved helt at lade Sagsfremstillingerne bortfalde. Den mundtlige Forhandling vil herefter i alle Tilfælde foregaa paa Grundlag af selve den forudgaaende Skriftveksling, dog saaledes, at naar en Part anser Modpartens Udtalelser